

ter sig, mister hun Ketten; det gjælder i dette som i andre Forhold. Har hun et eller andet Embede, saa mister hun det. Er hun Translatrice og gifter sig, saa tages Bestillingen fra hende, i alt Fald var det Tilfældet under en tidligere Indenrigsminister. Det er en meget farlig Grundfætning at gjøre gjældende, det er ligesom at sætte Straf for at gifte sig. Jeg er overbevist om at Sædeligheden lider ikke saa lidt ved at gjøre den Grundfætning gjældende, som nu gjør sig gjældende i næsten hele vor Lovgivning. Nei! lad dem gifte sig naar de vil! Men lad dem tillige overveie, at Vølgen kan blive, at de kunne blive affledigede. Hvor mange Egteskaber findes der ikke, hvor Konen har meget rigelig Tid til sin Raadighed; hvorfor skal hun saa afflediges, naar hun iøvrigt har samme Arbeidskraft som tidligere, da hun var ugift. Det forekommer mig at være et Slags Principrytteri at ville paalægge almindelige Regler i saa Henseende. Lad Forholdet udvikle sig frit. Gifter en Kvinde sig, og viser det sig, at Familien voger i den Grad, at den lægger Beslag paa hendes Arbeidskraft, saa at hun ikke kan bestride sin Tjeneste, saa er det tidsnok at tage under Overveielse, om hun skal afflediges eller ikke. Det Samme er Tilfælde med Manden, som ikke kan bestride sit Embede paa Grund af Sygdom, Svagelighed eller andre Grunde. Det forekommer mig, at det er en meget stedmoderlig Maade at kvindelige Telegrafister blive behandlere paa, og jeg vilde i deres Sted søle mig i høi Grad fornærmet ved at se, at den næstsidste Femtedel af Mændene stilles lig med den første Trediedel af Kvinderne, at den sidste Femtedel af Mændene stilles lig med den anden Trediedel af Kvinderne, og at den sidste Trediedel af Telegrafistinderne staa helt under Mændene. Jeg vil henstille til det Udvalg, som faar med Sagen at gjøre, at udstemme § 1 d, andet Stykke.

B. Solm: Jeg vil ikke forsøge paa at tage Livet fra nogen af de to sidste ærede Talere med Hensyn til Spørgsmaalet om Kvinder. Derimod vil jeg sige et Par Ord om selve Lovforslaget og Lønningerne. Jeg ser ikke rettere end, at naar man ser Forslaget meget nøiagtig igjennem, saa vil dette Lovforslag forbedre Telegrafisternes Stilling ikke saa lidt mere, end Postloven vil forbedre Postembedsmændenes Stilling. Der er ikke mindre end 20 nye Pensjonsberettigede, og foruden dette, at de faae Pensjonsret, saa faae de Lønningstillæg, og foruden dette, at de faae Lønningstillæg, blive de samtidig fri for Afsortningen med de 5 pCt. Det kan altsaa ikke bestrides for

disse 20's Bedkommende, og for alle de Andres Bedkommende, saa ser jeg heller ikke rettere, end at der er nogen Forhøielse, og at samtidig med, at 5 pCt. afkortes, saa gæver Staten andre 5 pCt., hvad der nu næsten bliver Reglen, og hvad der jo ogsaa betyder en Forbedring af den bestaaende Tilstand. Det vil jeg ikke unblade at sige; thi det er, havde jeg næsten sagt, haade at give i Pose og i Sæl. Naar jeg dernæst ser paa Begrundelsen, saa kan jeg ikke negte, at det forekommer mig noget behynderligt at drage herind, hvorledes Stemningen var, da man havde Telegrafvæsenets Lønninger her for første Gang. Da var der nemlig ikke alene ikke Tale om Pensjonsret, men man havde endog saa Forslag fremme om en almindelig Selvpensionering. Dette er man her kommen aldeles bort fra, og desuagtet kommer man endda nu og forlanger stadig væk forhøiede Lønninger. Jeg skal ikke blive ved at fortsætte længere paa Grund af den fremrykkede Tid; men jeg har ikke villet unblade at fremkomme med disse Bemærkninger.

G. F. Larsen: Jeg vil tillade mig at knytte et Par Ord til de Bemærkninger, der fremkom fra tvende ærede Medlemmer om Kvinders Anvendelse i Telegrafens Tjeneste. Jeg er selvfølgelig i alle Maader en Ven af det kvindelige Arbeide, og jeg ønsker ogsaa, at Kvinders Arbeide anvendes her, og at de der blive passende lønede; men jeg er ikke aldeles overbevist om, at det kvindelige Arbeide hører hjemme paa alle Steder, navnlig tror jeg ikke, at man fordi Kvinder kan gjøre fortræffelig Tjeneste ved Telegrafsen, derfor uden videre kan overdrage dem overordnede Stillinger — det er noget ganske forstjelligt. Naar ærede Medlemmer have henvist til at man finder Kvinder, som ganske fortrinlig have udfyldt deres Plads i store Stillinger og saaledes henvist til en nys afdød udmærket Dame i Paris, som stod i Spidsen for et stort derværende Etablissement og tillige henvist til berømte Dronninger, som have haft Styret, saa er det noget ganske forstjelligt. De ere ikke udnævnte til at forestaa Embeder. De sattes som Overordnede over Andre og indtog deres høie Stilling enten ved deres Dydighed eller ved Jødsel. De have været i en saadan Stilling, at naar de ikke kunde komme ud af det med Mændene, saa have de uden videre afflediget dem. Men man har aldrig set, at en Dronning har udnævnt Kvinder til Ministre, men altid Mænd; og hvorfor har de vel aldrig taget Kvinder til Ministre, hvis Kvinder vare tjenlige dertil? Sagen er den, at man kan være en udmærket Dron-